

- 4) Czy dyrektywę Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie temu, aby przepis prawa państwa członkowskiego taki jak art. 372 i nast. dawnego kodeksu postępowania cywilnego, umożliwił wierzycielowi dochodzenie wykonania świadczenia wynikającego z nieuczciwych warunków umownych w drodze egzekucji z nieruchomości stanowiącej zabezpieczenie poprzez jej sprzedaż pomimo sprzeciwu konsumenta, bez zbadania warunków umowy przez niezawisły sąd?
- 5) Czy istnienie w krajowym ustawodawstwie przepisu takiego jak art. 120 rozporządzenia z mocą ustawy nr 99 z grudnia 2006 r. dotyczącego instytucji kredytowych i odpowiedniego kapitału, który to przepis przewiduje, iż umowa kredytu bankowego ma charakter tytułu egzekucyjnego, może naruszać swobodę przedsiębiorczości ustanowioną w art. 49 TFUE i swobodę świadczenia usług uregulowaną w art. 45 TFUE, gdyż zniechęca obywateli Unii do wykonywania działalności w państwie, w którym umowa kredytu zawarta z prywatną instytucją ma walor taki sam jak tytuł egzekucyjny w formie orzeczenia sądu?
- 6) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytania, czy sąd krajowy może z urzędu stwierdzić, iż taki dokument, na podstawie którego dokonuje się przymusowej egzekucji kredytu wskazanego w takiej umowie, nie ma charakteru tytułu egzekucyjnego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 95, s. 29.

⁽²⁾ Dz.U. L 133, s. 66.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria (Węgry) w dniu
27 lutego 2014 r. – Flight Refund Ltd przeciwko Deutsche Lufthansa AG**

(Sprawa C-94/14)

(2014/C 142/30)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Kúria.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Flight Refund Ltd.

Strona pozwana: Deutsche Lufthansa AG.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w postępowaniu w sprawie europejskiego nakazu zapłaty można dochodzić odszkodowania na podstawie art. 19 konwencji montrealskiej?
- 2) W odniesieniu do roszczenia o odszkodowanie na podstawie art. 19 konwencji montrealskiej: czy właściwość notariusza, zrównanego z sądem krajowym i uprawnionego do wydania europejskiego nakazu zapłaty, a po skierowaniu sprawy na drogę postępowania spornego w następstwie wniesienia sprzeciwu przez pozwanego – właściwość sądu, podlegają przepisom jurysdykcyjnym zawartym w rozporządzeniu nr 1896/2006 ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiającym postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty (zwanym dalej „rozporządzeniem nr 1896/2006”), w rozporządzeniu Rady (WE) nr 44/2001 ⁽²⁾ z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (zwanym dalej „rozporządzeniem nr 44/2001”) lub w Konwencji o ujednoczeniu niektórych zasad dotyczących międzynarodowego przewozu lotniczego, sporządzonej w Montrealu w dniu 28 maja 1999 r. (zwaną dalej „konwencją montrealską)? Jak kształtuje się wzajemny stosunek tych przepisów prawa?
- 3) W razie stosowania przepisów jurysdykcyjnych zawartych w konwencji montrealskiej – czy powód może, w tym również w sytuacji, gdy brak jest jakiegokolwiek dodatkowego łącznika, dochodzić swojego roszczenia, wedle swego wyboru, przed sądem jednego z państw – stron, czy też sąd, przed którym dochodzi on swego roszczenia, powinien być miejscowo właściwy na podstawie przepisów procesowych państwa członkowskiego tego sądu?

Ponadto, jak należy rozumieć zasadę jurysdykcji przemiennej zawartą w konwencji montrealskiej, która odsyła do miejsca, gdzie przewoźnik posiada placówkę, za pośrednictwem której została zawarta umowa?

- 4) Czy europejski nakaz zapłaty, który został wydany z naruszeniem przedmiotu rozporządzenia lub przez organ niewłaściwy rzeczowo, może zostać poddany ponownemu badaniu z urzędu? Czy postępowanie sporne będące rezultatem wniesienia sprzeciwu powinno, w braku jurysdykcji, zostać z urzędu lub na wniosek umorzony?
- 5) W zakresie w jakim sądy węgierskie są właściwe do przeprowadzenia postępowania spornego, czy przepisy krajowego prawa procesowego powinny być interpretowane zgodnie z prawem Unii i konwencją montrealską w ten sposób, że muszą one w sposób nieunikniony wskazywać przynajmniej jeden sąd, który – w braku jakiegokolwiek innego łącznika – jest zobowiązany do rozpoznania sprawy co do istoty w postępowaniu spornym będącym wynikiem wniesienia sprzeciwu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 399, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 12, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de grande instance de Nîmes (Francja) w dniu 28 lutego 2014 r. – Jean-Claude Van Hove przeciwko CNP Assurance SA

(Sprawa C-96/14)

(2014/C 142/31)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de grande instance de Nîmes.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Jean-Claude Van Hove.

Strona pozwana: CNP Assurance SA.

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładni art. 4 ust. 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy dokonywać w ten sposób, że pojęcie wspomnianego w tym przepisie warunku dotyczącego określenia głównego przedmiotu umowy obejmuje warunek ustanowiony w umowie ubezpieczeniowej, mającej na celu zagwarantowanie przejęcia zobowiązań spłaty długu wobec pożyczkodawcy w wypadku całkowitej niezdolności pożyczkobiorcy do pracy, który to warunek wyklucza spełnienie świadczenia przez ubezpieczyciela, jeśli ubezpieczonego uznano za zdolnego do wykonywania działalności niezarobkowej?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gyulai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 3 marca 2014 r. – SMK Kft. przeciwko Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága, Nemzeti Adó- és Vámhivatal

(Sprawa C-97/14)

(2014/C 142/32)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Gyulai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SMK Kft.

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága i Nemzeti Adó- és Vámhivatal